

A SZENVEDÉSEK

A bűn és a bukás következtében törvényesen előállt létállapotok elkerülhetetlen velejárója. Az isteni szeretet és bölcsesség törvényei a bűn e fájdalmas produktumát is munkába állították, keserű, de hatékony gyógyszerre alakítva azt. A földi élet elkerülhetetlen kísérője a szenvedés, mely minden esetben közvetlenül a bűnnel, vagy a bűn gyógyításával van összefüggésben. A szenvedéseket nem kell szeretnünk, azok nem Isten akaratát, hanem a gonosz működését, vagy éppen megtérítését kísérik. Mégis - Isten bölcsessége és gondviselő szeretete által - a szenvedések a javunkat szolgálják. Mégpedig annál nagyobb mértékben, minél inkább Istenbe vetett hittel, bizalommal és alázattal viseljük azokat. Ettől azonban még másnak szenvedést okozni bűn, mely következményekkel jár. A jók látszólagos több szenvedése hívő lelkülettel a szabadulás közeledtét jelezheti. De jelentheti a bűnös világ segítségét a terhek cipelésében, csakúgy mint tanítást és példamutatást a helytállásban, Isten iránti engedelmisségben és alázatban. A szenvedés más bűnének eltörléséért nem lehetséges. A bukott ember szenvedve nevelése ugyanúgy része az egyetemes megváltásnak, mint a bűnbocsánat, vagy a kegyelem. A szenvedések türelmes viselése mennyei ajándékot hordoz, míg a nagyot akaró ember szándékos önsanyargatása bűn, mely további következményekkel jár. A szenvedések egy része sorsszerű, egy része tőlünk függ. Leghelyesebben hittel, alázattal és szeretet gyakorlásával járunk el a szenvedések elkerülése ill. lerövidítése érdekében (Mélyebb összefüggéseket ld. „Keresztény hittan útkeresőknek” c. letölthető könyvben)

Azért nincs bűnbocsánat szenvedés nélkül. Mert ameddig az ember nem szenved, addig még a múlandó világ igazsága él benne, addig még nem képes megérteni a szenvedőt. Míg valakivel igazságtalanság nem történik, addig nem tudja, mi az igazság; amíg valaki maga is nem csalódott, addig nem tudja, milyen fájdalmat okoz a másik ember lelkének a megtévesztés, olyan reménységet, olyan hitet, olyan várakozást ébresztve benne, ami egyáltalában nem valósulhat meg. A világ pedig csak ezt adhatja, mert a világ ebből épült fel, a világ ezt fejleszti tovább: a káprázatot, a hazug csillogást, a nyersséget, a durvaságot, a szeretetlenséget, a gyűlöletet, az önzést. S akik még ebben jól érzik magukat, akik még úgy vélekednek, hogy ez az élet, azok semmiképpen nem mehetnek be mennyeknek országába, mert azok még nem is ismerhetik az Isten országát.

(Részlet a Titkos tanítások-II. c műből)

A SZENVEDÉS A KEGYELEM ESZKÖZE.

Ha a lélek a földön haladni akar, mindig az árral szembe kell kerülnie. Aki nem küzd, az nem munkálkodik; azt sodorja a bűn törvénye folyton lejjebb és lejjebb. Gyermekeim, meg lehetünk elégedve, ha ezt a bővizű folyót, ezt az áradatot csak egy pillanatra is feltartóztathatjuk, mert végképpen úgy sem lehet a természetét megmásítani. A rossz a maga elvakultságában csak hadd menjen; különben megy is az a maga útján. **A nem egészen rosszat azonban feltartóztathatja rohanásában sokszor az isteni kegyelemnek egy jóelőre elkészített akadálya, melynek egyik eszköze a terhes munka, az öregség, a betegség, a halál. Ti nem is hiszitek gyermekeim, hogy Istennek mennyi jó szándéka, mennyi kedves gondoskodása van elrejtve ezekben az úgynevezett csapásokban. El sem tudjátok képzelni, mennyi segítő kéz, mennyi meghallgatásra kész fül van a szenvedő emberiség szolgálatára állítva ezeken az állomásokon, hogy akik ezeken a szűrőkön (öregség, betegség, stb.) ezekben szenvedéseket rejtő állapotokban megakadnak, azokat könyörülő segítséggel az isteni szeretet felé irányítsák.**

A földön kevesen vannak olyanok, akik a nekik juttatott javakért hálaadással élnek, vagy a szenvedésekben béketűréssel imádkoznak. A közönséges lélek, sajnos, elfelejtkezik az ő mennyei Atyjáról. A jókért sem hálát nem ad, sem törvényesen nem él velük, és eszébe sem jut, hogy keresné, kutatná, vajon mi volna az ő Istenének akarata övele. Mert felfuvalkodottságában természetes és érdemszerinti ajándéknak tekinti a földi jólétet. Azonban alighogy megakad Isten gondoskodó törvényének állomásán, vagyis mihelyt utoléri a csapások - siet elfelejtett Istenéhez imádkozni, hogy okvetlen adja vissza neki, amit tőle elvett.

Egy megfeledkezett lélektől ez is imádság; de milyen hosszú útja van az ilyennek, míg a megnyugváshoz, a békéhez elérkezik! Hány fordulót, hány testöltést kell neki megtennie, amíg az igazságot belátja! Sok megpróbáltatást végigszenved az ilyen, míg megtanulja azt, hogy Isten szeretete nem akkor ragyog leginkább a földi emberre, amikor mosolyogva süt reá a nap, hanem amikor villám-villámot követ és a dörgések megreszkettetik egész valóját. Hisz a mosolygó napsütésben les a vadállat is áldozatára, a kártékony rovarok is ilyenkor fúrják, ássák be magukat a nemes növények életerős testébe, hogy onnan az életnedvet kiszívják. A héja is ilyenkor les a galambra, sőt a mérges kígyó is a napsütésben a legveszedelmesebb. De ha beborul az ég, a láthatárt elsötétítik a felhők, és a hideg szél hatalmas orkánná dagadva süvít végig a tájon, hogy előfutárja legyen a dörgéseknek és villámlásoknak, melyek minden élőlény előtt ítéletszerűen hangzanak. Aztán megnyílnak az ég csatornái, és zuhogó cseppekben ontják magukból a vihar magvát, akkor minden ártalmas féreg eltakarodik, minden ártó szándék meghunyászkodik. A vérszomjas fenevad, a mérges kígyó, a ragadozó madár és minden ellentétet szolgáló életelv elmenekül a vihar elől védett helyére. Ki az, akinek ilyenkor is künn kell járnia? Ki az, aki nem fél a vihar legerősebb tombolásában sem? Csak az igaz, a

törvényes, az Isten szerint való lélek, aki ártatlan arccal szemléli a vihart; s ha borzong is tőle, de nem fél, nem retteg, mert tudja, hogy neki Istentől megszabott kötelességei vannak, és nyugodt lélekkel teljesíti is azt.

Higgyétek el: a viharban, az esőben és a villámokkal megvilágított úton haladó nagyobb biztonságban lehet, mint az, aki a napsugaras úton jár. Mert a viharok utasai: a szenvedők, közelebb vannak Istenhez; mert a viharban nincsen az emberi léleknek másban bizakodása, csak az ő megtartó Istenében. És ebben a bizakodásában nem is csalatkozik, mert Isten erős kézzel vezeti ki az övéit abból a rengetegből, melyben több a veszedelemre, mint az enyhülésre vezető út, ahol nagyobb az alkalom az elesésre, mint a megállásra és több az eshetőség a halálra, mint az életre. **Az isteni szeretet azért adta a fájdalmat, a szenvedést az emberi életbe, mint a vihart a természet rendjébe, hogy általa a lélek erői megtisztuljanak.** Nézzétek meg, ha soká nincs eső, ha soká nincs szél, nem eltikkad-e minden? És a kártékony férgek hogy elszaporodnak, a levegő pedig megtelik porral és piszokkal. **Tehát ha valakit nem ér semmiféle szenvedés és megpróbáltatás, annak könnyen elszennyesedik a lelke, mert elszaporodnak apróbb-nagyobb törvénytelen vágyai. Sőt nem egyszer a kárhozatba vivő bűnök is utat találnak a lelkéhez.** De amint jön egy betegség, egy csapás, egy fájdalmas csalódás, vagy szegénység, - ha még nem salakosodott el a lélek teljesen, - ezeknek a szenvedéseknek a hatása alatt felfrissül, kitakarítja magából a felszaporodott élősdiakat, és Istenbe vetett hittel nekiindul a viharok felé.

Igaz, hogy a sok vihar letördeli az ágakat, lerázza az éretlen gyümölcsöket is és tönkreteszi a gyenge palántákat, mert ha nincs mélyen a gyökerük a földben, nem állják a vihart. Kimossa a zápor, elveri a jég az ilyen lélek sokat ígérő termését. Ez is előfordul, amikor a tisztító vihar végigvonul a világon. Ez a mostani idő, melyben éltek, szintén ilyen tisztító idő, amikor a vihar a nemes gyümölcsfákat sem kíméli. De csak két szem gyümölcs maradjon is a termésből, akkor is megmutatjuk a világnak, hogy az a fa mégis mennyei gyümölcsöt termelt, csak azért, mert mennyei gallyal volt beoltva. Ezek a mostani idők nem kedveznek az igaznak. Csak az útonálló természetűek örülnek a harácsoltságmánynak. A vihar minden alkalommal felkavarja az út porát, szemétjét. Így az időknak vihara is felkavarja a lelkekben úgy az igaz, mint a tisztátalan érzéseket; és ki tehetne róla más, mint az ember, hogy oly sok a szemét, a piszok, a bűn a lelkekben! Az értékes drágakövek és az arany ilyenkor lent marad a porban. Ezeket, mivel súlyosabbak, mint a por és szemét, nem kapja fel a vihar. Ezekre most rátapodnak, vagy besározzák. A viharban vagy menekül mindenki, vagy még zsákmányra les. Ilyenkor nem kelendő a mennyei érték. De az nem baj, gyermekeim. Mi Istenben vetett hittel álljuk a vihart, mely felettünk tombol, mely jóllehet, most nem kedvez a mennyei palántának, azonban eljön ennek az ideje is. Addig, gyermekeim, szorosán tartsatok össze, kéz a kézben, nehogy a vihar elsodorja a gyengébbet. Aki az élet viharából védettebb helyre akar menekülni, nem jól teszi. Hiszen ti is tudjátok, hogy sokszor éppen a

legmagasabb épületeket, fákat, sziklákat sújtja a villám; és nem egyszer a futót menekülése közben éri a villámcsapás. Ti ne gondoljatok a menekülésre; ti ne fussatok; hanem amint lehet, lassan haladjatok a cél felé. Bízhatok! Minden állomáson ott vannak a segítőkészek, és a segítséget kérő hangokat meghallgató fülek! Isten szeretete intézi ezt így!

(részlet a „Névtelen szellem tanításai-II”. c. műből)